

STRAKY

*Prestížní střední škola
ukrývá děsivé tajemství*

TY BUDĚŠ DALŠÍ!

ZOE SUGG
AMY McCULLOCH

NAPĚTÍ

COSMOPOLIS

STRAKY

*Prestižní střední škola
ukrývá děsivé tajemství*

TY BUDĚŠ DALŠÍ!

**ZOE SUGG
AMY McCULLOCH**

*Pro Tracey a Mariu,
které nás inspirovaly*

PROLOG

Tu noc, kdy zemřela, jsme všichni měli vypnuté telefony.

Policie nám to nevěřila.

Děcka dneska přece nikam nejdou bez mobilu, říkali. Chcete snad říct, že ani jeden z vás nefotil na Snapface nebo na Instagram nebo co to všichni používáte? Na závěrečné oslavě? Že nikdo neudělal aspoň selfčko nebo nenatočil krátké video?

Všichni jsme odpověděli stejně: *Přesně tak.*

Stejně nám všem zkontrolovali mobily. Přihlásili se do našich cloudů. Nic nenašli.

Na místě činu objevili vyšetřovatelé kus papíru. Byl to jeden z plakátků přidělaných k plaňkové brance, za kterou vedou schody dolů na pláž. Velkými tiskacími písmeny na něm stálo: ŽÁDNÉ TELEFONY, ŽÁDNÉ FOŤÁKY, ŽÁDNÁ SOCIÁLNÍ MÉDIA – ŽÁDNÉ VÝJIMKY!

Jako by snad tuhle skutečnost potřeboval někdo z účastníků oné párty připomenout. Vždyť to byl přece účel: my jsme se *chtěli* odříznout. Chtěli jsme slavit, aniž bychom to potřebovali zdokumentovat. Chtěli jsme protančit noc v blažené anonymitě, uchovat si vzpomínky, které není třeba potvrzovat pomocí fotek nebo videí. Nikdo z nás pravidlo neporušil. Nikdo o to nestál. Všichni ostřížím zrakem sledovali, jestli někde náhodou neblíkl displej smartphonu nebo se nezablýskla čočka fotoaparátu.

Někteří z nás v průběhu roku sem tam nějaké to pravidlo či dvě obešli, ale nerespektovat podmínky závěrečné párty? To by si nikdo netroufl.

Policejní příslušník nás jednoho po druhém vyslýchal a přitom kroutil očima. *Chcete říct, že to nikdo neporušil? Tomu nevěřím.*

Ale nic jsme pro něj neměli. Tak to prostě bylo. Takže jsme mu to převyprávěli.

Té noci bylo na pláži rušno. Táborák hořel, plameny šlehalo vysoko do nebe. Občas je dřevo nacucané mořskou solí zbarvilo lehce dozelena. Tancovali jsme a naše stíny se po stěnách útesu v zátoce divoce zmítaly, takže se zdálo, jako by se skály hýbaly. V dálce se tříštily vlny, odliv zanechal písek posetý bezpočtem řas a mušlí. Byl teplý letní večer, počátek blížící se vlny britských veder.

A pláž se samozřejmě hemžila *námi*. Bez uniforem šlo ztěžší rozpoznat, kdo je kdo. Což bylo vlastně paradoxní a ironické: uniforma, jejímž úkolem bylo, aby všichni vypadali stejně, se pro nás stala poznávacím znamením různých individualit. Teď, v normálním oblečení, jsme vypadali jako běžní teenageři. Těmi jsme ovšem nebyli.

Byli jsme studenti Illumenské střední.

A to právě tuhle párty odlišovalo. Při jiných příležitostech na naše akce chodili studenti okolních škol – například illumenská oslava Samhainu je naprosto legendární, a pokud jste propásli naši vánoční Extravaganzu, mohli jste se v podstatě rozloučit se společenským životem.

Závěrečná oslava ale byla jenom naše. Trávili jsme společně celý rok, a ať už jsme si to užívali, nebo ne, nastávající letní rozloučení všechny lehce rozesmutnilo. Přestože jste se tomu třeba zkoušeli vyhnout. Jenže když už jste jednou byli jedním ze šesti set vyvolených studentů Illumenské střední, byli jste prostě její neoddělitelnou součástí. Léto tohle spojení na chvíli přerušovalo a závěrečná oslava konce školního roku byla poslední vzpomínkou, která nás pak dvouměsíčním nuceným odloučením provázela.

Ve vzduchu vonělo spálené dřevo. Klacky a polena se v žáru ohně rozpadávaly a hlasitě praskaly a tu a tam vyslaly vzhůru ke stále temnějšímu nebi obláček jisker. Společně s hlubokými basy dunivých tanečních melodií a vlnícími se těly kolem to působilo až opojně – anebo to možná bylo poměrně slušným množstvím alkoholu v našich papírových kelímcích.

S pokročilou hodinou stoupal i příliv, až celý záliv v podstatě odřízl od pevniny. Jedinou únikovou cestou zůstaly schody vytesané do čelní stěny skal. Bylo to překrásné: my, písek, vlny a oheň.

Zničehonic přerušil hudbu výkřik, při kterém tuhla krev v žilách. Dav vlnících se postav strnul. Stupňující se panika přeskakovala z jednoho na druhého. Ječení neustávalo a bylo tak intenzivní, že zcela přehlušilo hudbu. Všichni se rozběhli směrem k vodě.

Křik přicházel od moře. Na břehu kdosi stál. Slunce už zapadlo za obzor, ale pořád ještě bylo vidět.

V písku leželo tělo, nohy mu olizovaly mořské vlny...

Ležela na břiše, hlavu vyvrácenou ke straně, rty nepřírodně modré.

Bledá pleť, modré rty, spleené prameny vlasů, podivně zkroucené končetiny.

A na zádech detailně propracované tetování – obraz straky. Dokonale vyvedené kontury pokrývající ostře vystupující lopatky. Roztažená křídla, takže peří sahalo až ke klíční kosti. Ocas mizějící pod hlubokým výstřihem šatů.

Něčí hlas: „Utíkejte zpátky do města a zavolejte policii. Je mrtvá.“

AUDREY

Existuje něco horšího než začínat v nové škole?

Ukázalo se, že ano: začínat v nové škole, když leje jako z konve a poryvy větru připomínají hurikán. Během několika měsíců jsem se stihla přesunout z příjemně teplé cihlové budovy v prosluněné Georgii kamsi na osamělý poloostrov jižní Anglie, kde to připomíná slabší odvar Potterových Bradavic a kde je to nejhorší počasí, jaké si dokážete představit. Stěrače tátova mercedesu se pohybují snad rychlostí světla, motor pořád ještě běží a jeho zvuk se mísí s bušením mého srdce.

„Buď hodná, Audrey,“ řekne táta, aniž se ke mně od řízení otočí.

Buď hodná. Co všechno se do toho dá schovat... Doopravdy chtěl říct něco jako *Nepodělej to, Audrey. Ne abys to ještě zhoršila. Už jenom dva roky, pak tě konečně máme z krku.* Nic z toho sice samozřejmě nevyřkl nahlas, ale vyčetla jsem to v napětí jeho ramenou... a taky z toho, že máma není tady, nýbrž na jihu Francie s mým mladším bráchou Jasonem. Edison, můj starší bratr, je na střední v New Havenu, takže ten mi je taky k ničemu.

Neodpovím. Místo toho se zhluboka nadechnu a podívám se z okýnka. Jestli jsem ze školních webovek měla pocit, že to tu vypadá starobyle, teď mi budova Illumenské střední připadá jako z jiného století. Připomíná středověk. Nebyla bych překvapená, kdybych mezi věžičkami zahlédla – přesně ve stylu *Hry o trůny* – státé hlavy neúspěšných studentů. Nicméně jsem ochotna riskovat

radši hněv Lannisterů, než abych s tátou zůstala v autě jen o vteřinu déle. Takže otevřu dveře, připlácnu si kabelku od Chanela k hrudi a vyrazím do deště. Ještě za mnou něco zakřičí, ale já už běžím ke vchodu do budovy a tátova slova unáší vítr.

Moje entré je nezapomenutelné – dveře se pod mou vahou nečekaně hladce otevřou, já se vpotácím dovnitř, a dřív než se stačím vzpamatovat, dešťová voda ze mě crčí na vyleštěnou dřevěnou podlahu.

Jakmile za mnou dveře opět zlehka zapadnou, venkovní bouřku pohltí hrobové ticho, které panuje uvnitř. Pomalu zvednu oči a rozhlédnu se kolem. Pohledem spočinu na obrovském, impozantním portrétu ženy ve zdobných hedvábných šatech. Shlíží ke dveřím, jako by si pečlivě měřila každého, kdo vkročí do sálu. Přijde mi, že měřím pouhých pár centimetrů, což je překvapivé, protože se svými sto osmdesáti mezi ostatními dost vyčuhuju.

„Vzbuzuje respekt, že?“

Bleskově se otočím a spatřím ženu ve slušivém růžovém kostýmku a barevně sladěných lodičkách na vysokém podpatku.

„Jeoó.“ Sálem se rozlehne můj protáhlý jižanský přízvuk. Ještě nikdy nezněl tak nemístně jako právě teď na tomhle místě.

„Vy musíte být slečna Wagnerová?“

„Oh, ano, klidně jen Audrey, prosím,“ řeknu.

Rty se jí protáhnou do uzounkého úsměvu – nezdá se, že by byla fanouškem familiárního oslovování. „Já jsem madam Abbottová, ředitelka Illumenské střední.“ Napřáhne ke mně ruku a já jí slabě potřesu. „Zahlédla jsem auto vašeho otce – omlouvám se, že jsem vám nevyšla naproti, ale...“ Pokrčí rameny a stočí pohled k loužičce na parketách pode mnou. „Vaše věci dorazily v pořádku, pojďte, ukážu vám váš pokoj.“

Zvednu obočí. Je mi jasné, že tátova firma je veřejně známá, ale fakt je normální, aby mi sama ředitelka školy dělala turistického průvodce?

„Kde jsou všichni?“ zeptám se.

„Většina studentů dorazí až odpoledne, na uvítací ceremoniál,“ odpoví už za chůze a já rychle vykročím za ní. Moje žabky na dřevěných parketách hlasitě pleskají. Omylem vrazím do zábradlí a málem zakleju. *Nemotorná, hlasitá a sprostá Američanka* – vážně nerada bych na madam Abbottovu udělala první dojem v tomhle stylu. Doma takhle nešikovná nebývám, jenže tady se zkrátka nemůžu udržet a všelijak se zakláním a natáčím hlavu, abych si prohlédla vysoký strop s propracovanými kamennými vlisy a obrovské obrazy pokrývající v podstatě všechny stěny kolem. Ještě nikdy jsem na takovém místě nebyla, tedy pokud nepočítám muzeum nebo uměleckou galerii.

„Zařadili jsme vás do budovy Helios,“ oznámí madam Abbottová, zatímco stoupá po schodech. „Budete sdílet pokoj s jednou z našich nejlepších studentek, slečnou Moore-Zhangovou. Můžete se na ni obrátit s jakýmkoli dotazem. Až se ubytujete, provede vás celým areálem.“

Zhluboka se nadechnu. Vážně doufám, že se s novou spolubydlící skamarádím. Přeju si úplně nový začátek – novou zemi, novou školu, nové přátele. Brendan, můj bývalý kluk, se smál, když zjistil, že budu sdílet pokoj s někým dalším. Ty? *Princezna Audrey*? Dobrá připomínka toho, proč se z něj stal *můj bejvalej*.

Když ve druhém patře odbočíme do dlouhé chodby, musíme nejprve překročit hromadu sutin na podlaze. Madam Abbottová hlasitě zamlaská a zvedne pohled k díře ve stropu. Všimne si, jak

nechápně krčím obočí. „Přes léto tu probíhaly nějaké stavební práce. *Slíbili mi*, že do zítřka budou dokončené.“ V závěru věty zvýší hlas.

Mám pocit, že z díry ve stropě zaslechnu zamručení. Zajímalo by mě, jestli si madam Abbottová myslí, že to řeknu tátovi. *Vedle jak ta jedle.*

Snažím se ochránit kabelku před zvířeným prachem a následuju madam Abbottovou.

„Máte s sebou studentskou kartičku?“ zeptá se, když dorazíme ke křídlovým dveřím.

„Oh, ehm...“ zamumlám a začnu se přehrabovat v kabelce. Jsem si jistá, že tu blbou kartičku jsem tam házela. Je velká jako kreditka a zřejmě to bude vstupenka do všech možných oblastí téhle školy, včetně ubytovacích prostor.

Madam Abbottová chvíli čeká, a když moje šmátrání v kabelce zintenzivní, vypustí z úst sotva slyšitelné odfrknutí. Z kapsy sáčka vytáhne vlastní kartičku a přiloží ji ke čtečce. „Kartu si musíte hlídat – bez ní není možné se tu pohybovat.“

„Tady je!“ zvolám vítězoslavně a vyjmu kartu z mezery mezi krabičkou na šminky a pouzdem na airpody. Významně si ji vložím do zapínací kapsy vpředu na kabelce. Projdeme kolem čehosi, co připomíná poštovní schránky za sklem. Pod jednou přihrádkou zahlédnu svoje jméno.

„Tak, jsme tady.“ Zastavíme se před pokojem číslo sedm. „Váš domov na následující školní rok. Omluvte mě, musím zase běžet, potřebuji ještě zařídit spoustu věcí, než to zítra vypukne. Jsem si jistá, že slečna Moore-Zhangová dorazí co nevidět. Mezitím si můžete vybalit a zabydlet se. Slečno Wagnerová, buďte vítána na Illumenské střední.“

„Děkuji,“ odpovídám. V nitru mi bublá asi milion otázek, ale madam Abbottová už je pryč. Zhluboka se nadechnu, seberu odvalu a otevřu dveře.

První věc, kterou spatřím, je velký prosklený výklenek přímo naproti dveřím. Na okně visí bílé záclony a po stranách těžké hnědé sametové závěsy. Před oknem je malá lavička s tmavě zeleným polstrováním. Koutek vypadá jako dokonalý prostor na čtení – dokonce i já bych si uměla představit, že se tu občas uvelebím s knížkou –, a i když venku zuří bouřka, je jasné, že za pěkného počasí proudí oknem dovnitř spousta světla. Stěny pokoje jsou obloženy dřevem v třešňové barvě a na každé straně místnosti stojí jedna postel, skříň, psací stůl a komoda. Vypadá to, jako by doprostřed někdo postavil zrcadlo.

Hned jak vstoupím, zavrže mi pod nohama pár uvolněných parket. To půjde zakrýt koberečkem. Když přidám na stěny pár obrázků a trochu si to tu vyzdobím, docela to ujde. Usměju se a vytáhnu mobil, abych poslala fotku Lydii, své nejlepší kámošce doma. Ujíždí na interiérovém designu, takže určitě bude mít pár nápadů, jak to tu zútulnit.

Moje krabice a kufry jsou venku na chodbě, ale s jejich vybalováním nijak nespíchám. První věc, kterou vyndám, je školní uniforma, vypraná a vyžehlená, uložená v plastovém obalu z čistírn. Rozepnu zip a prohlédnu si svůj budoucí každodenní outfit pro zbytek roku: tmavě modré vlněné sáčko se zlatými knoflíčky ve tvaru hvězd a stejnobarevnou skládanou sukni se zlatými obrubami. Není to tak zlé.

Vtom sebou trhnu, protože za mnou se ozval něčí hlas: „Hele, moc se tu nezabydluj. Tenhle pokoj je prokletý.“

2

IVY

„Tenhle pokoj je prokletej,“ řeknu a obejdu vysokou, lehce vyhublou blondatou bělošku ve dveřích.

Buď milá, znějí mi v hlavě mámina slova. Ta Lolina tragická nehoda na začátku léta tenhle rok pořádně zkomplikovala. Je fakt těžký být milá na holku, která mi ubírá soukromí.

A je to obzvlášť těžký ve chvíli, kdy všechno na ní úplně křičí, že my dvě rozhodně kamarádky nebudeme. V jedný ruce drží přehnaně velkej smartphone v růžovém chlupatým obalu a přes rameno má výraznou značkovou kabelku. Venku skoro mrzne, ale ona má na nohou jen žabky. Nemám ráda, když si někdo dělá na někoho názor ještě předtím, než s ním vůbec promluví, jenže tahle holka tomu rozhodně víc než napomáhá.

Sotva zaslechne můj hlas, trhne sebou a vystrašeně vykulí velký modrý oči. „Kristepane, tys mě vylekala. Ahoj, já jsem Audrey.“

No nazdar, je to ještě horší, než jsem myslela. Je to Američanka.

Pověsí svou čerstvě vyžehlenou uniformu v plastovém obalu na dveře, rozevře náruč a usměje se, přičemž odhalí dokonale bílý zuby. „Moc ráda tě poznávám!“ vyhrkne.

Vyhnu se jejímu objetí. „Ups... moc brzo,“ zamumlám. Ignoruju její ublíženéj výraz, projdu kolem a hodím svou ošoupanou koženou tašku na jednu z postelí, abych ukázala, že tahle bude moje. Je to ta lepší – s výhledem na okno a s novou matrací –, což víte pouze v případě, že to tady znáte líp než svoje boty, jako já.

„Beru si tuhle stranu,“ oznamuju, co je očividný, ale radši to tý holce zdůrazním.

Pokrčí rameny a položí si tašku na protější postel. Posadí se a stará pera v matraci zavrzájí. Zajímalo by mě, z kterýho zaprášenýho sklepa její matraci vytáhli, když z tohohle prostornýho jednolůžáku vytvářeli pokoj pro dvě.

„Takže ty jsi moje nová spolubydlící,“ prohlásí.

„Máš úžasný dedukční schopnosti,“ odpovím co nejarogantněji. „Já jsem Ivy.“

Zamračí se a přitom si nípe růžovej lak na malíčku. Otočím se k ní zády a předstírám, že něco hledám v tašce. Trochu mě hryže svědomí. Není to přece její vina, že mám tak blbou náladu. I když tak trochu jo. Ale to ona neví.

O tomhle dni jsem snila už od první chvíle tady. Za dlouhejch nocí, kdy jsem zírala na strop a poslouchala, jak se ostatní holky převalujou, šustí peřinami a chrápou. Konečně, *konečně* jsem měla mít svůj vlastní pokoj. Ze všech sil jsem se snažila a tvrdě dřela, abych v předposledním ročníku mohla být tím ze studentů, kdo si na Heliosu vyslouží samostatnej pokoj. Když mi to na konci minulýho školního roku potvrdili, bylo to lepší než výhra v loterii.

Protože Illumenská střední je můj domov. Mnohem víc než mámin mrňavej sociální byt. A konečně měl nastat čas, kdy už nebudu muset svůj osobní prostor s nikým sdílet. Měla jsem dostat jednolůžkovej pokoj – po Lole. Vždycky jsem jí ho záviděla, a když umřela, myslela jsem, že díky tomuhle pokoji budu cítit, že jí jsem pořád nablízku.

To jsem si ovšem myslela jen do chvíle, než mě madam Abbotová poprosila, abych se dobrovolně nabídl, že budu pokoj sdílet s Audrey Wagnrovou. Tou Američankou.

V podstatě to nebyla prosba, ale žádost. A když vás madam Abbottová o něco žádá, tak prostě neprotestujete.

„Jak dlouho už jsi na týhle škole?“ zeptá se holka mých zad. Hlasitě vydechnu nosem a pokračuju ve vybalování tašky. Protože jsem neodpověděla, pokračuje dál. *Panebože, to jí to nedochází?*

„Nechápu, jak tady můžete bydlet. Mám pocit, že jsem v nějakým šíleným muzeu.“ Její přízvuk mi leze na nervy, ale zvědavost mi nedá, a tak se k ní otočím.

Usmívá se na mě tak široce, že jí vidím snad všechny zuby. Jsou extrémně symetrický a zářivě bílý. Trochu jí je závidím. Oči má jasně modrý jako porcelánová panenka, a přestože vlasy jí zmokly, jsou hustý a stylový a vypadají ledabyly bohémsky.

Vyhlíží tak nevinně a upřímně. Je tohle ten vyhlášený jižanský šarm? Měním taktiku. Přátelit se s ní sice nepotřebuju, ale historie Illumenské střední je můj oblíbený předmět a nemůžu si prostě pomoci. „Tahle část budovy je docela nová – myslím, že je to viktoriánský styl.“

Spadne jí čelist. „To je přece víc jak sto let zpátky, ne?“

Protočím panenky. „Chceš něco opravdu starýho? Máme tu budovu z roku 1487.“

„No ty vole! U nás v Savannah – odkud pocházím – máme pár domů z devatenáctýho století, a ty považujeme za zatraceně starý. Ale 1487, to je teda něco!“

Potlačím úsměv. Možná zas tak panenkovská, nevinná a vzorná nebude.

Rychle se otočím. Přišla jsem si sem zabrat postel a to jsem udělala. Mám toho letos děsně moc na práci, spoustu úkolů a kolem sebe kupu kámošů, jako jsou Harriet, Tom, Max a Teddy. Nepotřebuju nikoho dalšího. Už mi tenhle rok zkazila tím, že se tu

objevila, a já nechci, aby mi byla sympatická. Budeme spolu prostě sdílet pokoj a budeme k sobě slušní. Tečka. Vykročím ke dvěřím, ale ona se okamžitě žene za mnou.

„Hele, napadlo mě, jestli bys mi to tu nemohla ukázat? Zdá se, že to tady dobře znáš. Ujišťuju tě, že jsem báječná spolubydlící. Umím se svíčkou a vidličkou udělat skvělý pečený soustíčka...“

Zamračím se. „Co jsou to soustíčka?“ zeptám se, ačkoli to samozřejmě vím.

„Oh, vy je tady neznáte? Jsou vynikající. Jsou to opečený marshmelouny s rozteklou čokoládou, nacpaný ve dvou grahamovech sušenkách.“

„Grahamovech sušenkách?“ Vážně mi to usnadňuje.

Snaží se to vysvětlit. „No, v takových sladkejš... krekrech?“

Dívám se na ni se zdviženým obočím.

Svěsí ramena. „Ty tady taky nemáte?“

Zavrtím hlavou. „Ale přesně takový schopnosti se ti tady budou hodit, to ti teda povím,“ prohlásím ironicky.

„Fakt vtipný,“ řekne a oči se jí zúží do úzkých štěrbin. Máme očividně rozdílný smysl pro humor. Tahle konverzace začíná být nepříjemná i mně.

Ta holka vážně nemá páru, koho proti sobě má. Víم dobře, proč mě madam Abbottová požádala, abych s ní sdílela pokoj. Myslí si, že ji vezmu pod křídla a připravím ji na tu zběsilou jízdu, kterou předposlední ročník školy je. A minulej rok bych to nejspíš udělala. Jenže to bylo ještě před pár měsíci. Před tou strašlivou událostí na pláži. Před Lolou. Před tím, než se pro mě moje soukromí stalo zásadnějším než kdy jindy.

Buď milá. V hlavě zase slyším mámina slova. Zaskřípu zuby. „Jsem si jistá, že soustíčka jsou super,“ řeknu a hlasitě u toho

vzdychnu. „Hele, z týhle konverzace o jídle jsem dostala hlad. Jestli chceš, ukážu ti cestu do jídelny. Za pár hodin začne uvítací ceremoniál, takže máš čas na něco k snědku.“

„Fakt?“ opáčí a z postele zdráhavě zvedne tu svou kabelku. Vtípkem se soustíčky jsem ji nejspíš vážně vyplašila. Vyčkává a rozhlíží se po pokoji.

„Tak jdeš, nebo ne?“

Kousne se do spodního rtu. Vypadá vystrašeně a to mě zneklidní. Čeho se *ona* má co bát?

„Když jsi přišla, řeklas, že tenhle pokoj je prokletý. Co jsi tím myslela?“ ptá se a hledí mi zpřímá oči.

Zhluboka se nadechnu a snažím se působit naprosto klidně. Nechci, aby se tu cítila dobře. Chci, aby odešla. „Ach... madam Abbottová ti o tom neřekla? Holka, co tu naposledy bydlela, se utopila.“

AUDREY

Tak *tohle* je morbidní. Přes záda mi přeběhne mráz. Chvíli na sebe upřeně zíráme. Ona už má na sobě školní uniformu, na klopě se jí blýská odznak s vyrytým písmenem P. S tou svojí snědou pletí, perfektně upraveným drdolem a úzkými obroučkami brýlí vypadá na první pohled dost nevýrazně, ale slovy teda dokáže člověka pěkně zasáhnout.

A já rozhodně nepotřebuju slyšet žádné další informace o utopených studentkách.

„Víš co? Myslím, že si poradím sama. Koneckonců jsme ve škole, ne v únikovce, ne? Uvidíme se později.“

Zdá se, že tohle Ivy nečekala. Ztuhla jí ramena. Ještě nikdy jsem nikoho neviděla takhle zamrznout. Nicméně vzápětí už rameny zase ledabyle pokrčí. „Jak chceš.“

Myslela jsem, že mi aspoň naznačí směr, kudy se do jídelny jde, ale ona jen beze slova zmizí. Zhluboka se nadechnu. Bezmyšlenkovitě jsem si znovu loupala lak na nehtech, a jestli budu pokračovat, za chvíli z něj nic nezbyde. Donutím se svěsit ruce a prsty sevřu v pěst. Za to, abych si zničila manikúru, mi tahle holka – tahle škola – nestojí.

Vyznat se tady nemůže být zas tak těžké. Kromě čtečky karet je na dveřích ještě klasický zámek na klíč, ale jelikož mi nikdo žádný klíč nedal, zastrčím tablet radši pod peřinu. Pak za sebou zabouchnu těžké dveře a bez jakékoli navigační pomůcky se vydám opačným směrem, než kterým jsem přišla s madam Abbottovou.

Uf, vážně doufám, že ostatní lidi v téhle škole nejsou tak příšerně nepříjemní jako moje spolubydlící. Jsem zvyklá na to, že jsem oblíbená. *Chci* být oblíbená. V mysli se už dokonce pokouším vymyslet způsob, jak Ivy přimět, aby mě měla ráda. Její batoh vypadal dost staře a ošuntěle, já mám doma minimálně tři, možná bych jí mohla jeden dát...

Ne, kdepak, tohleto je ta stará Audrey. Ta, která se kvůli kamarádství dokázala ohýbat jako nějaký jógový mistr. A čeho jsem tím prosím pěkně dosáhla? Zamotala jsem se do toho tak, že už jsem ty uzly ani nemohla rozmotat. Takže takhle už ne!

Chodbou projdu do dalšího rozlehlého atria se spoustou schodišť. Otevřu Snapchat, abych Lydii poslala selfíčko. Zapózuju opřená o zábradlí, snažím se zachytit co nejvíc z prostoru za sebou a vypadat přitom hezky. Přidám pár emotikonů se srdíčky místo očí a kliknu na tlačítko „odeslat“. Píchne mě u srdce. Lydia mi strašně chybí.

Tedy lépe řečeno, chybí mi *Audrey a Lydia*, my dvě před půl rokem. Než se všechno změnilo. Zavrtím hlavou. Tohle je můj nový začátek.

Zespona ke mně dolehnou hlasy. Zřejmě dorazili další studenti. Při myšlence na setkání s novými lidmi se mi zhoupne žaludek. Fakt doufám, že to půjde líp než s Ivy, jinak to budou ty nejdelší dva roky studia na střední. Na obrazovce telefonu kontrolovu, jak vypadám. Oční linky, které jsem si ráno pečlivě nakreslila, jsou po stranách lehce rozmazané. Setru barvu ukazováčkem.

„Tohle ředitelce radši neukazuj, mohla bys mít potíže.“

Hluboký hlas za mnou mě tak poleká, že mi mobil vyklouzne z ruky. Vykřiknu, protože už je mi jasné, že nemůžu být dost rychlá, abych zabránila tomu, co bude následovat: telefon dopadne na první schod, odrazí se, poskočí na další a pak na další a potom...

... se zastaví u nohou kluka, který mě vyrušil. Za hlasitého pleskání žabek na nohou klopýtám dolů. Kluk si klekne na jedno koleno, zvedne telefon a na napřažené dlani mi ho přehnaně zdvořilým gestem podává. „Slečno, váš iPhone.“

Nemám ani čas zhodnotit, jestli je ten kluk hezký (což je zpravidla moje priorita). Ignoruju jeho široký úsměv, popadnu mobil a převrátím ho.

Zaúpím a svezu se na schod. Z horního rohu se přes displej rozlézá pavučina prasklin a dlouhou čarou vede až k dolnímu okraji.

Třebaže vím, že je to blbost, že je to přece jen obyčejný telefon a že stačí jediný e-mail tátovi a pošle mi nový, nemůžu si pomoci a musím se kousnout do rtu, abych se nerozbrečela.

Kluk si sedne vedle mě. „Slyšel jsem, že to znamená sedm měsíců neštěstí.“

Obrátím oči v sloup. „Leda když se rozbije zrcadlo, ne telefon. A myslíš asi roky, je to sedm let, ne měsíců.“

„Sedm let je za *skutečný* zrcadlo. Tohle je digitální verze. Tam je to rychlejší.“ Čeká, že se zasměju nebo tak něco. Ale jsem ještě pořád v šoku.

„Můžu to vyřešit, jestli chceš,“ prohlásí.

Aha, tak teď mě začal zajímat. Konečně se na něj pořádně podívám. Je hezký: běloch s hustými hnědými vlasy, očima v barvě medu, ostrými lícními kostmi a výraznou bradou. Na sobě má džíny a přes košili školní sako, takže už takhle je líp oblečený než kterýkoli kluk z Georgie. Ti neznají nic jiného než kraťasy a přehnaně volná trička. Má tak strašně dlouhé řasy, že mu konečky sahají až těsně pod obočí. Usměju se. „Vážně?“

„Tohle věci značně zjednodušuje, nová slečno.“ Sáhne do vnitřní kapsy saka a vytáhne starý iPhone v laciném obalu s obrázkem Pokémona. „Vezmi si tenhle. Pouzdro se dá vyměnit,“ dodá.

Zvednu obočí. „Jsi snad nějaký pokoutní obchodník s ojetejma mobilama?“

Zasměje se a jeho smích se odrazí od stěn prázdného atria tak hlasitě, až se leknu. Tahle škola připomíná kostel a smích jako by narušoval její posvátnost. Kluka to evidentně nijak nerozhodí. Když jste na tohle místo zvyklí, asi vám nevádí být hlasití. „To ne. Tak jinak, začneme hezky od začátku. Já jsem Theodore.“

Usměju se. „Audrey.“

„Ach...“ řekne.

„Co má to *ach* znamenat?“

Začervená se a ruměnec ve tváři se mu rozleje až po kořínky vlasů. Je roztomilý. „Ty jsi Ivyina nová spolubydlící.“

„Takže ty znáš Ivy?“

„Každěj tady zná Ivy,“ odpoví. Zatváří se potutelně. „Takže řekněme padesát babek za tenhle *zánovní parádní telefon*?“ zamává na mě mobilem s obrázkem Pikachu.

Vstanu, najednou se cítím nepříjemně. *Žádnej starej přiblbllej telefon* si od tohoto kluka rozhodně nekoupím. Přitisknu si svůj iPhone na hrud'. „To je dobrý. Nechám si tenhle.“

„Ale ne... ty to nechápeš. Každěj tady potřebuje...“

„Jsem v pohodě.“ Sejdu o pár schodů níž.

„Fajn, kdybys změnila názor, najdeš mě většinou v SK.“

Přikývnu, ačkoli nemám nejmenší tušení, co a kde je SK. Toužím odsud zmizet. Doposud jsem na téhle škole potkala tři lidi – a všichni byli totálně divní. Tohle jsem upřímně řečeno nečekala.

Seběhnu schodiště a u těžkých dvoukřídlých dveří splynu se skupinkou studentů, kteří právě vcházejí do budovy.

Ještě jednou se ohlédnu, ale Theodor už je pryč. *Zaplat'pánbůh*, pomyslí si. Přece jenom je můj rozchod s Brendanem pořád ještě živý. Vlastně jsem doteď nevymazala tu jeho hlasovku, kterou jsem si ostatně ani neposlechla...

Potřesu hlavou, abych se zbavila myšlenek na pohledného Angličana, kterého jsem právě potkala, a na ještě pohlednějšího Američana, kterého jsem nechala ve Státech. Tohle je přece můj nový začátek.

Žádná dramata s klukama.

Žádné protivné kámošky.

A rozhodně už *žádná* utonutí.

IVY

„Do řady prosím vcházejte zleva a zaplňujte všechna místa až dopředu...“ uvádím přichozí studenty do slavnostního sálu a gestem ruky naznačuju směrem k dřevěným židlím. Studenti krácejí jeden za druhým a tiše si šuškájí. Ve vzduchu je cítit vzrušení i nervozita prvního školního dne. Všichni jsou však mnohem vážnější než jindy, hlavně když si všimnou pódia. To umlčí i ty nejukecanější.

Snažím se tam nedívat a soustředit se na svůj úkol.

Být prefektem s sebou přináší spoustu výhod, ale zároveň i příšerně nudnejch úkonů – jako například každotýdenní dozor nad studentama ve slavnostním sále. Já vím, já vím... normální lidi s normálním tělem musejí být přece schopni, aby se sami normálně usadili. No, ukázalo se, že ne tak úplně. Stačilo by nechat je bez dozoru a nastal by naprostej chaos. Sledovat nováčky, jak se zmateně motají kolem, je únavný a ještě únavnější je dávat na ně pozor. Úplně to ze mě vysává veškerý nadšení z tohoto večera.

Když lusknou prstem před obličejem prváka, co se rozhodl přeskochit židličku, jako když trénuje na překážky, madam Abbottová mě obdaří jedním ze svých známejch „pohledů“: propichuje mě očima a sleduje, jestli mám situaci pod kontrolou. Zazubím se na ni svým nejkouzelnějším úsměvem, načež ředitelka protočí panenky. Madam Abbottová a já máme velmi... komplikovaný vztah. Myslím, že není příliš nadšená mým původem, přesto respektuje, kam jsem to dotáhla. Skřípe to mezi náma jako mezi

příbuznejma, co se pořád hašteřej, ale nějak se mi pokaždý povede získat si ji na svou stranu.

Sledovat letošní primány je celkem sranda. Jsou ohromeni velikostí auly, kde podél stěn visí plakety se zlatě vyrytejma jménama vedoucích studentek a studentů a jejich prefektů, která sahají až do poloviny osmnáctýho století. Letos mezi prefekty září jasně zlatou barvou i moje jméno. Ale jméno, jež se mělo skvít pod hlavičkou „letošní dívčí vedoucí“, chybí. Místo něj tu stojí: Araminta Piercová.

Lolino jméno je dneska pod obrovskou fotkou, promítanou na plátno na pódiu. Dokonce i v černobílém provedení je vidět Lolina jasná pleť a zářivý oči. Lola by tuhle fotku nesnášela. Je na ní jako zosobněná dokonalost, třebaže se jí jeden pramen blond vlasů uvolnil zpoza ucha.

Na konci loňskýho roku si část svejch plavejch loken vyholila a oči si začala líčit tak výraznou černí, až se jejich jasně modrý duhovky zdály téměř průhledný... A pak si pořídila to stračí tetování. Všichni, úplně všichni včetně jejich nejbližších přátel, z něj byli v šoku.

Upírám pohled na nápis pod fotografií:

DOLORES RADCLIFFOVÁ
NAVŽDY V NAŠICH SRDCÍCH

Zalapám po dechu. Ještě pořád mi to připadá neskutečný. Za všechny ty roky, co jsem na týhle škole, nás podobná tragédie nezasáhla – aspoň ne tragédie takovýhle velikosti.

Na pódiu trčí i stojan, zakrytej rudým sametem. Skoro mám pocit, že zpoza látky každým okamžikem vyskočí Lola, celá rozesmátá, jak nás všechny dostala.

Kdyby teď byla tady, všechno by bylo jiné. Tohle shromáždění by bylo veselý, ne takhle vážný. Já bych stála po jejím boku a plnila její zadání, zatímco ona by se starala o záležitosti plynoucí z role hlavní dívčí vedoucí. Nikdy mi nevadilo skočit jí třeba ráno pro kafe nebo jí pomoci s nějakým projektem, protože jsem tak mohla být s ní – a pobývat v Lolině blízkosti znamenalo společenský body navíc. Byla tak půvabná, tak přirozeně krásná, že ji prostě každé musel mít rád. Ale nebyla oblíbená jen kvůli vzhledu. Byla vřelá, okouzlující a každý její slovo dávalo smysl. Když se rozesmála, museli jste se smát s ní, až vás rozbolely panty. Být s ní probouzelo čistou radost, připomínalo to pocit, jako byste byli na pláži a poslouchali vlny, mezi prsty na nohou cítili písek a v ruce drželi plechovku chlazený limonády.

Bez ní se všechno zdá tak prázdný.

Otočím se a pohledem přelétnu několik starších studentů, co dorazili na poslední chvíli a právě usedají na svá místa. Od večera, kdy Lola zemřela, už uběhly týdny, vlastně celý léto. Mezitím už slunce mnohokrát vyšlo a zase zašlo, proběhla spousta schůzek a opětovných rozhodů, letních přepršek. Čas jde dál.

Při pohledu na některé studenty, kteří jsou, jak se zdá, v naprostý pohodě, cítím lehkou žárlivost. Usmívají se a zdraví všechny kolem sebe, jako by dneska byl úplně normální první den, co jsou zpátky ve škole, jako by je Lolina smrt nezasáhla tolik jako mě. Slíbila jsem si, že se budu snažit, aby mi tahle událost začátek školního roku příliš neovlivnila. Jenomže teď, když vidím, co se mnou dělá pouhý pohled na Lolinu fotografii, je mi jasný, že mi to tak snadno nepůjde.

Posadím se na konec řady vedle Teddyho. I on je prefektem budovy Helios – a zároveň je to můj kluk. Nebo tak něco. Sevře mi

ruku a já ho prsty pohladím, ale nepodívám se na něj. To by mohla být poslední kapka, a já se nehodlám právě teď rozsypat.

Na dřevěný podlaze pódia se ozve klapot podpatků. Na okamžik zavřu oči.

Madam Abbottová dojde doprostřed a připravuje si mikrofon. Vedle ní se jako bodyguardi postaví studenší vedoucí – Araminta Piercová za holky a Xander Tamura za kluky. Jeden student hraje na klavír *Stuff We Did*, písničku z Lolina oblíbeného filmu *Vzhůru do oblak*. Je to fakt krásná skladba. Hraju na klavír už od chvíle, kdy jsem se dokázala posadit, a o víkendech učím své spolužáky.

Teddy mi zašeptá: „Nehrálas náhodou tuhle písničku s Clover? Ten kluk ji určitě nepodává tak pěkně jako vy dvě.“

„Jo jo, hrála.“ Při vzpomínce na Clover se usměju. Clover je o dva roky mladší než já – je to moje svěřenkyň – a já dohled nad ní беру hodně vážně. Teď je nejspíš někde v zákulisí, nastavuje světla nebo možná tahá nějaký kabely a pod sakem má sepraný a odrbaný tričko. Nechápu, že jí prochází všechno, co podniká, ale obdivuju její odvalu. Clover tu zná každy. Jestliže se na půdě školy koná nějaká protestní akce, ať už se týká školní spotřeby vody nebo třeba příliš malého poměru rostlinné stravy v jídelně, můžete si být jistí, že v čele protestujících bude stát Clover s nějakým chytře znějícím transparentem, a někdy dokonce i s megafonem (pokud teda není zamčenej u madam Abbottové v kanceláři).

Jsme každy úplně jiná – já a Clover – ona ráda medituje, zpívá ve sboru a klidně si celý dny neholí nohy ani podpaží, aby dokázala, že ženy by neměly podléhat společenskému očekávání. Je trochu jako koprovka – buď ji milujete, nebo nesnášíte. Jí jsou každyopádně obě dvě varianty ukradený. Obdivuju odhodlání,

s jakým věci dělá. V tom jsme si podobný a to z nás taky udělalo kamarádky.

Hlas madam Abbottové mě vrátí zpátky do přítomnosti.

„Vítejte zpět, studentky a studenti Ilumenské střední. Na začátku letošního roku si prosím nejprve připomeňme obrovskou ztrátu, která naši malou komunitu tak nečekaně zasáhla: smrt Dolores Radcliffové neboli – jak jsme jí říkali my – Loly.“ Hlas madam Abbottové se náhle zlomí. „Ráda bych při této příležitosti poděkovala všem z vás, kteří jste policii pomáhali svými výpověďmi a svědectvími. Umím si představit, že to pro vás nejspíš nebylo hezké léto.“

Sem tam někdo popotáhne a místy je vidět podávaný kapesníčky. Loliny nejbližší kamarádky, Jane a Heloise, sedí přímo vedle mě. Hlasitě vzlykají a utírají si nos. Lolu měli opravdu všichni rádi. V každém dokázala vyvolat pocit, že je součástí týhle komunity. Ačkoli působení její rodiny na škole sahalo až k jejímu samotnému založení, vůbec to nedávala najevo a nad nikoho se nikdy nepovyšovala.

Na mně zřejmě něco viděla. Není úplně snadný popsat náš vztah – nepatřila jsem mezi její nejlepší kamarádky, ale obdivovala jsem ji a ona byla mojí mentorkou. Měla jsem pocit, že ji znám – možná dokonce víc než ti, se kterejma se kamarádila. Oficiální příčinou smrti, kterou policie uvedla, byla „nehoda“, protože se nenašel žádný dopis na rozloučenou. Jenže my všichni jsme byli pořád dokola upozorňováni, jak *nebezpečné je chodit po útesech, obzvlášť v noci*. Takže pohybovat se tam jen tak a ještě přímo u kraje... Proto každému z nás hlavou chtíc nechtíc problesklo strašný slovo „sebevražda“. Nikdy nemůžete vědět o všech démonech, který lidi ve svém nitru ukrývají.

Svírala jsem pěsti tak pevně, až mi nehty vytlačily v dlaních stopy. Doktorka Kinfeldová by neměla radost – možná by si mě pozvala na další sezení, i když oficiálně už na ně nemusím.

„Ale i přes všechno naše truchlení a pocity ztráty a smutku je třeba si zároveň uvědomit, že Dolores Radcliffová by nechtěla, abychom na ni vzpomínali jen se slzami v očích. Neboť Lola do našich životů vnášela krásu a světlo. A proto jsem nesmírně potěšena, že jsme se společně s jejími rodiči domluvili na tom, že po ní letos na její počest pojmenujeme školní bazén.“

Madam Abbottová decentně pokyne rukou k paní a panu Radcliffovým, sedícím v první řadě, a v sále se rozbouří potlesk. Paní Radcliffová má na sobě černý smuteční šaty a na krku kontrastní červenou šálu. Pan Radcliffe sedí hned vedle ní spolu s jejich synem, Loliným starším bratrem Patrickem, kterýho jsem neviděla od chvíle, kdy odmaturoval a přešel na univerzitu. Byl hlavním klučičím vedoucím, když jsem na školu nastoupila. Radcliffovi patří ke zdejší honoraci. Dokonce i Lolini prarodiče se spolu seznámili na půdě Illumenské střední.

Lola zůstane jedinou z rodiny, která tuhle školu nedostudovala.

„Zároveň zde na pódiu máme nádherný portrét Dolores, který její rodiče na konci shromáždění slavnostně odhalí. Poté bude obraz viset u vchodu do budovy Helios, kde Lola strávila tolik šťastných let... Pokud si někdo z vás potřebuje promluvit s psychologem, prosím, obraťte se na svého tutora či přímo na mě,“ pokračuje madam Abbottová. „Pomoc bude poskytnuta každému, kdo ji potřebuje. Žádám vás, nebuďte se svým smutkem sami.“

Následuje každoroční tradiční proslov. Ten už se dá zvládnout líp. Je součástí zdejší bubliny. Záchranný sítě. Cítím, že jsem se

konečně uvolnila, už nejsem tak křečovitě napjatá jako při slovech týkajících se Loliny smrti.

„A v tuto chvíli už bych ráda přivítala nově příchozí studenty! Mrzí mě, že váš první den na Illumenské střední začal tak smutně, ale chci vás ujistit, že vás všichni srdečně vítáme a jsme velmi potěšeni, že se stáváte součástí naší školy...“

Ve chvíli, kdy se madam Abbottová chystá vyjmenovat veškerý důvody, proč je Illumenská střední tou nejlepší školou na světě, se ozve hlasitá rána – a všechno zhasne. Sál je naráz zahalen do tmy. Aulou se rozléhají výkřiky a povzdechy a hlas madam Abbottové nabádá: „Zůstaňte v klidu, prosím!“ Když nemá mikrofon, je to, jako by se snažila překřičet stádo pakoňů chystajících se k úprku. Sál je nabitéj napjatou energií, někteří ze studentů mají chuť utéct, někam odsud vypadnout. V obličeji ucítím závan větru, jako by někdo někde otevřel dveře.

Trvá jen několik vteřin, než se ozve hlasité cvaknutí a elektřina naskočí zpátky. „Omlouvám se...“ ozve se zezadu. Všichni se otácejí a natahují krky. Prošedivělej údržbář v tmavě modrým svetru si oklepává ruce o kalhoty. „Spálená pojistka. Už je to v pořádku.“

„Utište se prosím,“ vyzývá madam Abbottová se špatně skrývaným podrážděním. Nechtěla bych být v kůži toho chlápka. „Jak víte, na škole pořád ještě probíhají stavební práce, avšak mají být brzy skončeny. Bohužel, do té doby se zde mohou objevit určité... neočekávané nepříjemnosti.“

Jenže hukot v sále neustává. Teddy mi poklepe na rameno. „Tos mi dala ty?“

Ve vzduchu drží svítivě oranžovej papír, snad letáček. Zavrtím hlavou. „Ne, jasně že ne.“

„Jé, tys dostala taky,“ řekne.

Podívám se do svého klína. A tam leží... obdélník svítivě růžový barvy, kterej tam ještě před chvilkou nebyl. Zamračím se, zvednu ho a otočím.

VÍM, KDO ZABIL LOLU...
A NĚKDO Z VÁS JE DALŠÍ NA ŘADĚ.
<http://kdozabillolu.com>

AUDREY

A sakra. Takže to ona je důvod, proč je můj pokoj *prokletej*.

Když zavřu oči, pořád ještě vidím tu černobílou fotku, ze které na nás shlíží. Dolores Radcliffová. Asi byla vážně oblíbená, protože spousta studentů brečela.

A pak přišly ty letáčky. Totálně mě to vyděsilo. Na ty stránky mě tedy nikdo nedostane. Přijela jsem sem, abych před podobnými *dramaty* utekla.

„V pohodě? Jsi nějaká bledá.“

S bušícím srdcem vzhlednu. Sedím v auditoriu tak dlouho, že už se skoro celé vyprázdnilo. Předě mnou stojí dvě holky, obě v dokonalých školních uniformách. Jednu z nich poznávám – stála vedle madam Abbottové na pódiu.

„Oh... jo, jsem v pohodě, díky,“ odpovídám.